

Nieuwsbrief No11

Eindelijk was het weer zover. We gingen voor een weekje naar Bourbon om te klussen. Ook deze keer ging broer John mee voor de helpende hand.

John had in zijn voortuin in Hoofddorp een 2-tal dubbelnaalds dennenboompjes staan die hij graag wilde vervangen voor wat anders. Dus een week voor vertrek hadden we die al gezamenlijk uit de tuin gehaald en werden nu meegenomen tezamen met een aantal andere bomen, alles bij elkaar een aanhanger vol.

De rit was voorspoedig verlopen en rond half 4 in de middag konden we de voordeur en de luiken in Bourbon openen. Het weer was goed en de planten werden direct uitgeladen zodat we een overzicht hadden van wat we nu eigenlijk allemaal mee hadden genomen.

Na kwartier gemaakt te hebben konden we nog een rondje lopen en de boel inspecteren. De eerste nacht is altijd weer onwennig en klammig omdat er dan nog veel vocht in de woning zit maar ach, we zijn het inmiddels gewend dus ook deze keer sliepen we snel in.

De planning was duidelijk. De 2^e helft van de dakrand aan de achterzijde van het huis zou gerepareerd worden en uiteraard moesten de planten de tuin in.

De steiger werd geplaatst en de dakpannen geteld. Omdat er wat tekort waren moesten er nog wat nieuwe gehaald worden maar ja, het was Pasen dus alles dicht.

De schoorsteen had een lekkende rand dus die kon dan mooi eerst gerepareerd worden. Als dan de winkels weer open zouden zijn dan konden we alsnog de dakpannen halen.

Ron had voor de engelse buurman een 3-tal banden meegenomen vanuit Nederland en die zou hij alvast wegbrengen. Vervolgens komt hij terug met 20 eieren en we konden er nog meer krijgen hoor want hij had er genoeg. Zijn kippen legde ongeveer 100 eieren in de week en de man moet het allemaal in zijn eentje verorberen.

Sinds februari hebben we een puppy (frieze stabij) erbij en het was even afwachten hoe zij (Lady) zou reageren op deze, voor haar nieuwe, omgeving. Nou ik kan jullie vertellen dat zij zeer eigenwijs is en om de duvel niet bang.

Zo stond er in de wei voor ons huis een 3 tal stieren. Uitdagend ging zij voor het hek staan om te zien wat zij allemaal deden. Toen de stieren zich om draaide en wegliepen dacht Lady dat zij daar ook wel even kon gaan kijken. Voordat we het wisten stond zij ook in het weiland. Met koekjes moesten wij haar teruglokken want ze vond het machtig interessant.

Ook de egel op het terrein moest het ontgelden. Blaffend en snuffelend bleef zij hardnekkig achter de egel aanlopen en toen de egel uiteindelijk een spurt nam (ze kunnen nog best hard lopen hoor) ging zij er uiteraard achteraan. We hebben haar nadrukkelijk verteld dat dit niet mag maar ach, ze is een pup en pas 4 maanden oud, ze moet nog een hoop leren.

Diva vindt het allemaal best en draait haar lijf nog even in de verse smurrie, dan geniet zij waarschijnlijk het meest, wij dus niet maar dat moge duidelijk zijn.

Nieuwsbrief No12

Eindelijk was het weer zover. We gingen voor een weekje naar Bourbon om te klussen. Ook deze keer ging broer John mee voor de helpende hand.

John had in zijn voortuin in Hoofddorp een 2-tal dubbelnaalds dennenboompjes staan die hij graag wilde vervangen voor wat anders. Dus een week voor vertrek hadden we die al gezamenlijk uit de tuin gehaald en werden nu meegenomen samen met een aantal andere bomen, alles bij elkaar een aanhanger vol.

De rit was voorspoedig verlopen en rond half 4 in de middag konden we de voordeur en de luiken in Bourbon openen. Het weer was goed en de planten werden direct uitgeladen zodat we een overzicht hadden van wat we nu eigenlijk allemaal mee hadden genomen.

Na kwartier gemaakt te hebben konden we nog een rondje lopen en de boel inspecteren. De eerste nacht is altijd weer onwennig en klammig omdat er dan nog veel vocht in de woning zit maar ach, we zijn het inmiddels gewend dus ook deze keer sliepen we snel in.

De planning was duidelijk. De 2^e helft van de dakrand aan de achterzijde van het huis zou gerepareerd worden en uiteraard moesten de planten de tuin in.

Ron had voor de engelse buurman een 3-tal banden meegenomen vanuit Nederland en die zou hij alvast wegbrengen. Vervolgens komt hij terug met 20 eieren en we konden er nog meer krijgen hoor want hij had er genoeg. Zijn kippen legde ongeveer 100 eieren in de week en de man moet het allemaal in zijn eentje verorberen.

Sinds februari hebben we een puppy (frieze stabij) erbij en het was even afwachten hoe zij (Lady) zou reageren op deze, voor haar nieuwe, omgeving. Nou ik kan jullie vertellen dat zij zeeeeeer eigenwijs is en voor de duvel niet bang.

Zo stond er in de wei voor ons huis een 3 tal stieren. Uitdagend ging zij voor het hek staan om te zien wat zij allemaal deden. Toen de stieren zich om draaide en wegliepen dacht Lady dat zij daar ook wel even kon gaan kijken. Voordat we het wisten stond zij ook in het weiland. Met koekjes moesten wij haar teruglokken want ze vond het machtig interessant.

Ook de egel op het terrein moest het ontgelden. Blaffend en snuffelend bleef zij hardnekkig achter de egel aanlopen en toen de egel uiteindelijk een spurt nam (ze kunnen nog best hard lopen hoor) ging zij er uiteraard achteraan. We hebben haar nadrukkelijk verteld dat dit niet mag maar ach, ze is een pup en pas 4 maanden oud, ze moet nog een hoop leren.

Diva vindt het allemaal best en draait haar lijf nog even in de verse smurrie, dan geniet zij waarschijnlijk het meest, wij dus niet maar dat moge duidelijk zijn.

Afgelopen zomer hadden wij van het Sivom (waterbedrijf) gemaand gekregen de werkzaamheden van de septictank te stoppen totdat wij een verklaring van de burgermeester konden overleggen. Wij hebben toen de brief overhandigd aan het secretariaat, zij zouden zorgen voor de verklaring en naar Nederland sturen. Tot aan Pasen hadden wij echter nog steeds niets vernomen van de burgermeester dus toch nog een bezoekje brengen. De dame van het secretariaat was hevig verontwaardigd dat wij nog niets hadden gekregen (ja ja hoor ik u denken maar echt, ze was echt boos). Prompt belt zij een collega en legt een en ander uit. Met de mededeling dat het nu echt geregeld werd en zij dit zelf direct terugkoppelen aan de Sivom gingen wij tevreden het stadhuis weer uit.

Heeft u van ons nog de update tegoed van de elektra (fraude?). In januari kregen wij een brief met een nieuwe berekening wat wij dan echt volgens het EDF verbruikt zouden hebben. In de berekening gingen zij echter uit van permanente bewoning, ongeveer 6300 Kwh. Hier tegen hebben wij bezwaar aangetekend en in de meest vriendelijke bewoording duidelijk gemaakt dat het een tweede woning betreft die

gerenoveerd wordt. Daarom blijven er slechts vakantieperioden over om elektra te verbruiken, door ons geschat op 150 dagen over de betreffende periode. En zie, ze hebben het aantal dagen overgenomen, een nieuwe berekening opgesteld en kwamen toen uit op slechts 1350 Kwh. Mooi meegenomen toch.

Gezelligheid kent geen tijd en de week vloog voorbij met kwakende kikkers (honderdtallen tegen elkaar) mooie sterrenhemels, veel zon, een beetje regen en de burens die in onze ogen nog geen steek verder zijn dan afgelopen oktober terwijl ze er toch permanent kamperen in de caravan (nog steeds).

Het was weer een week waarin veel energie verbruikt werd maar waar je ook veel energie van krijgt. We gingen heen met een volle aanhanger en kwamen terug met 50 eieren, wat wil je nog meer.

Nieuwsbrief 13

Mes Amis,

Eindelijk was het weer zover, de vakantie stond voor de deur en we mochten weer richting Bourbon L'Archambault vertrekken. Vrijdag 1 augustus vertrokken we voor 2 weken Frankrijk.

John, Yvon en Laura zouden daar al een week zijn met de caravan dus de koelkast zou dan al aan staan evenals de boiler met lekker warm water voor een douche.

Echter bij aankomst moeten we stoppen op de oprit. Er staat een omgekeerde tafel met daarop het bord : Complet, de camping was vol!

Wat was het geval. Omdat we wisten dat zij al een week eerder zouden komen met de caravan hadden we alvast het zwembad neergezet en bordjes op het terrein gezet. Het ene bord verwees naar het zwembad, de andere naar de kantine (keuken) een naar de zonneweide (weiland) en de laatste naar de uitgang. Hierop voortbordurend hadden zij op hun beurt dus het bord neergezet dat de camping al vol was, hahahaha goeie grap!

Gelukkig mochten we na veel 5-en en 6-en er toch door en konden wij onze intrek in ons huis nemen.

De eerste vakantiegebeurtenis was de brocantemarkt in Cosne d'Allier. Een hele grote brocante, dus rommelmarkt, die in het plaatselijke park georganiseerd wordt op iedere eerste zondag in augustus.

Met de dames maar zonder John gingen wij op pad en keken onze ogen uit naar alle stands die opgesteld waren. Ik had mij voorgenomen deze keer naar huis te keren met een saus- lepel en -kom. Heel snel had ik die al gevonden voor enkele luttele euro's.

Op een gegeven moment komen we bij een kraam die een mooie set met schaaltes had staan. Yvon had haar oog er op laten vallen en wilde dan wel weten hoe duur dit zou zijn. Zij vroeg mij te babbelen met de verkoper en te onderhandelen want dat kon ik zo goed.

Afijn, omdat het er nogal prijzig uitzag bereidde ik mij voor op veel geld. Yvon wilde maar tot 15 euro gaan dus ik zette mij schrap. De man vraag wat biedt je en ik bied 10 euro. Nee dat werd niet geaccepteerd en in mijn hersens vlogen de franse woorden en getallen al door elkaar heen. De man noemt een prijs en direct daarop zeg ik, non, 13 euro.....Had ik dus het idee dat de man heeeel veeel vroeg. Omdat

er dus spraakverwarring was en ik niet echt luisterde omdat mijn hersens in de weg zaten, schreef de man het op een papiertje, 13 euro.

Dus ik zeg bon.....waarop mijn nichtje Laura zegt.....waarom biedt je 13 euro als hij maar 12 vraagt.....sta ik dus met mijn mond vol tanden! Stomme hersens, ze werkte even niet mee dus. Yvon was allang blij want het was onder de 15 euro die zij wilde betalen. Afijn, ik heb de euro bijgepast uiteraard maar dat vond zij niet nodig. Vraag mij dus alsjeblieft niet te onderhandelen, voor je het weet wordt je afgezet.

Gewerkt werd er uiteraard ook. John en Ron zijn nog druk bezig geweest met het repareren van de dakrand van de stallen. Er zat een luik in voor het verspreiden en opslag van de stobalen. Dat luik is niet meer. Een mooi nieuw stuk met rode dakpannen en een aangeheelde rand is weer het resultaat van hard werken. Natuurlijk is er ook op het land een en ander uitgevoerd. Vele stenen die opstakels waren voor het maaiwerk zijn geruimd. De stenen werden in de aanhanger van de maaier gelegd, echter, die kon zo een gewicht niet aan en zakte spontaan door zijn hoeven. Wat er met bloed zweet en tranen ingelegd was moest er nu weer uit en verderop op een stapel gelegd worden. Inmiddels staat de aanhanger bij de oude Engelsman ter reparatie die er weer iets heel moois en bruikbaar van gaat maken.

Het zwembad was een succes. Ondanks dat het weer niet zo bijzonder mooi is geweest is er toch aardig gebruikt gemaakt van deze heerlijke voorziening. Met een diameter van 5 meter kon er lekker gerelaxt worden en konden de spieren weer een beetje tot rust komen. Hij staat er nog dus wanneer we weer terug gaan kunnen we er alsnog gebruik van maken en dan maar hopen dat het weer nog een beetje meewerkt.

Tja en dan zijn 2 weken zo voorbij. Kort deze keer maar dat had een reden.

**Per 1 september vertrekken we permanent naar Frankrijk.
WE HEBBEN ONS HUIS VERKOCHT !!!!!!!!!!!!!**

Na 3 en een halfjaar in de verkoop te hebben gestaan waren we kortgeleden overgestapt naar een andere makelaar. Toen ging het ineens heeeeeeel snel. De eerste week al 3 kijkers, daarvan kwam er 1 een week later terug en stond er nog een bezichtiging op de planning. Die laatste ging al niet meer door omdat de kijker die voor de 2^e keer kwam er al uit was....dit werd zijn huis! Of het wel snel opgeleverd kon worden.....ja natuurlijk, we wachten al zolang dat je hierover niet een meer gaat twijfelen. Mijn baan kon opgezegd worden per die datum en dus.....nog een paar nachtjes slapen dan is het zover.....
Stroop de mouwen maar alvast op.....we komen er aan!

Salut!, nu nog vanuit Nederland maar binnenkort dus vanuit Frankrijk.

Ron en Annelies

Nieuw adres : Les Monceaux
 03160 Bourbon l'Archambault
 Frankrijk

Telefoon +33 470 666 932

Nieuwsbrief 14

Mes Amis,

En zo is het zondag 31 augustus en wordt er vroeg in de ochtend gebeld door Piet, zwager van ons. Hij staat aan het begin van de Duinvlietstraat en wordt tegengehouden door een vervelende straatbewoner. Zijn vrachtwagen is volgens die man te groot en mag hier helemaal niet komen. Ron loopt er heen en probeert de boel te sussen, tevens geeft hij Piet aanwijzingen dat hij door kan rijden. Het is de dag van onze verhuizing. Met een enorme beheersing van voertuig, wat getuigt van jarenlange ervaring, manoeuvreert Piet de wagen door de straat tot vlakbij onze voordeur. De achterdeur gaat open en de trap wordt uitgezet.....wat een giga koelwagen is dit, 17 meter lang en er komt geen eind aan. Natuurlijk komt dit nooit vol maar dat geeft niet, beter met ruimte verleggen dan om ruimte verleggen.

Inmiddels staat er een ploeg van familie en vrienden klaar om alle dozen en overige aanverwante artikelen in de wagen te laden. Het loopt als een trein, aan de lopende band gaan de dozen van het huis in de wagen en met de koffiepauzes mee doen we er ongeveer 3 uur over om alles in de koelwagen te krijgen. De laatste planten potten uit de tuin passen er nog net in....hij is werkelijk VOL!

Terwijl Piet alvast de rit naar frankrijk aanvaard moeten wij nog wat zaken afhandelen en zullen niet eerder dan morgenochtend de rit kunnen maken. De middag wordt nog gerommeld, stofzuigen, beetje soppen en rondje lopen of alles daadwerkelijk is meegenomen. Dat laatste is dus echt zo want de slaapmatrasjes die wij speciaal vanuit frankrijk hadden meegenomen om de laatste nacht op door te brengen zitten nu dus alweer in de vrachtwagen. Gelukkig biedt Tineke uitkomst, zij heeft er nog 2 op zolder liggen, die kunnen wij voor de nacht wel gebruiken. Het laatste avondmaal in de Duinvlietstraat wordt genuttigd bij Tineke en Alcar, lekker en gezellig en het zal een lange tijd duren voordat wij hen weer zullen terugzien.

Maandagochtend wordt het racen, eerst stadhuis Velsen om ons uit te laten schrijven, daar na huis af schouwen met makelaar en dan de overdracht bij de notaris. Wanneer wij van de notaris teruglopen naar de Duinvlietstraat, daar staat de auto met aanhanger klaar voor vertrek, staat er een comite van afscheid voor ons klaar. Yvonne en Johan waren speciaal van het werk even naar ons gekomen voor het laatste afscheid. Bij hen heeft

zich inmiddels nog een aantal burens geschaard en na over en weer gezoend te hebben drinken we het laatste bakkie leut met hun beide bij Tineke en Alcar.

Eenmaal in de auto zwaaien voor de laatste keer en met de snot lap in de handen draaien we de snelweg op. Piet is inmiddels al een aardig eind op weg en onderweg hebben we geregeld contact over waar en hoe laat. Als alles volgens planning gaat staat Piet al rond het middaguur voor de deur in Bourbon l'Archambault en zullen Lindsay en Bart aanwezig zijn voor hulp. En alles gaat volgens planning, om 3 uur

zegt Piet dat we ons niet hoeven te haasten hoor, de wagen is al helemaal leeg, dan zitten wij pas bij Parijs. Piet gaat voorlopig een tukkie doen in zijn vrachtwagen en Bart gaat terug naar huis. Wanneer wij eenmaal aankomen op Les Monceaux weten we niet wat we zien. Aan de voorkant van het huis staan alle losse spullen uit de tuin en de schuur, een uitdragerij, maar dat komt omdat wij zoveel troep hebben verzameld in de loop van 31 jaar! De voordeur komen we nog wel binnen maar dan, mensen, mensen wat hebben wij een spullen en wat een werk hebben die gasten verricht. De dozen staan opgestapeld werkelijk tot aan het plafond. De zithoek hebben ze vrijgehouden maar de rest van de huiskamer staat vol. Ze hebben zelfs gangpaden gecreëerd voor ons om het overzicht te bewaren. Klasse, kan niet anders zeggen maar wat moeten die gasten moe zijn van zoveel werk.

Voor het avondeten worden we uitgenodigd door Annah, ze had een ovenschotel voor ons klaar gezet in de keuken maar bij gebrek aan ruimte hebben we deze gezamenlijk, inclusief Piet, gegeten bij Annah en Lindsay. De volgende ochtend vertrekt Piet, na kus, knuffel, whisky en duizend maal dank maar met een lege koelwagen, de 7 ton spullen van ons die hij heeft vervoerd laat hij achter. En dan realiseren we ons, we hadden eigenlijk 2 busjes gehuurd met optie voor een 3e. Gezien de hoeveelheid spullen hadden we dan dus 7 busjes moeten huren! De daaropvolgende 3 weken zijn we af en aan bezig de nodige dozen uit te pakken, te verplaatsen, her te verdelen, banken en stoelen onder zeil te zetten en de woonkamer krijgen we beetje bij beetje terug. En dan heb je het sudder plaatje voor het gastel nodig.....

Wat we ook geregeld wilde hebben was een frans kenteken, scheelt weer in de wegenbelasting van nederland. Dus wij naar de centre des impots, alle papieren mee en de dame in kwestie vroeg een aantal dingen die we goed konden beantwoorden. Daarop pakt ze een dik boek, slaat dit open, legt een velletje carbon tussen 2 bladen en begint te schrijven. Jawel een zogenaamd formulieren boek! De computer staat voor haar neus maar die raakt ze niet aan. Na een kwartier zwijgend maar haar te hebben gekeken terwijl zij aan het schrijven was, legt ze haar pen neer. Ze scheurt het formulier uit het boek, geeft er een stempel en paraaf op en overhandigt het ons. Zo, da's snel zeggen we nog maar nee, met dit formulier moeten we naar de prefecture, daar wordt de rest geregeld maar nu niet hoor, het is bijna lunchtijd zegt ze, het is dan kwart voor twaalf. In de middag gaan de richting prefecture en dan blijkt dat ze tot 13.00 open zijn en nooit in de middag pffffff spraakverwarring? Afijn wij de andere dag heen met de papieren, trekken een nummertje en wachten onze beurt af. De dame aan het loket begrijpt ons (wij zullen dus niet de eerste zijn hahahah) en bekijkt alle papieren. Dan pakt ze een stempel en zet een paraaf, aha appeltje eitje denken wij heel arrogant. Zij geeft het formulier terug...reject.....dat wil zoveel zeggen als Afgewezen. Ze verklaard waarom en is geheel tegen de europese regels in als je het internet er op na slaat. Zij willen een aantal papieren hebben die in europees verband niet meer nodig zouden moeten zijn. Maar ja, het is frankrijk en soms ligt die een beetje dwars. Wij willen niet dwars zijn en ondanks dat het niet zou moeten hoeven regelen wij het toch maar. Wij willen tenslotte een frans kenteken. Twee weken later doen wij, inmiddels voorzien van extra documenten en 230 euro armer, een nieuwe poging. Nu is alles in orde en met ons voorlopig bewijs kunnen we kentekenplaten laten maken. Wat staat dat mooi.....

Nederland kan er ook wat van. Na rdw op de hoogte te hebben gesteld dat de auto is uitgevoerd kunnen we bpm (belasting) gedeeltelijk terugkrijgen. Maar de brief die wij hebben verstuurd is na 2 weken nog niet geregistreerd, derhalve krijgen wij nog geen no claim verklaring van de nederlandse verzekering en geen geld van de belastingdienst. Uiteindelijk duurt de no claim verklaring 4 weken en hebben wij van de belastingdienst nog niets gehoord. Wel al een herhaald verzoek ingediend, je weet maar nooit.

We zijn nu 8 weken verder en het voelt alsof we hier al jaren wonen. Er zijn zoveel dingen nog die geregeld moeten worden, die we al geregeld hebben en die we misschien ooit eens geregeld zouden willen zien. Stapje voor stapje komen we er wel. Het weer is hier nog steeds aangenaam en dat brengt met zich mee dat we meer buiten dan binnen bezig zijn. Niet erg, het wordt uiteindelijk ook hier kouder en worden dan vanzelf naar binnen gedreven.

De eerste hollandse koffievizite hebben we al gehad die brachten wat lekkers mee van de regio waar zij hun tweede huis hebben. Het was een welkome en aangename verrassing, we hebben er een gezellige middag van gemaakt.

Buiten het feit dat we hebben gewerkt, geleuterd, geteuterd en geborreld, hebben wij vooral genoten. Genoten van het geweldige afscheid dat de collega's van Bevewijk hadden georganiseerd, van de overweldigende passie waarmee familie en vrienden zich ingezet hebben voor onze verhuizing naar frankrijk en van alle lieve wensen die we hebben gehad. Zo zit je 3 jaar te wachten, zo is het binnen 6 weken geregeld en ben je weg. Misschien te weinig tijd om van iedereen afscheid te nemen, om werkelijk alles te regelen voor vertrek maar het feit ligt er.....wij wonen in Frankrijk!

Website word weer aangevuld met verbouwing's verhaal en foto's

Salut,

Ron et Annelies

Mes Amis,

Zo en daar zit je dan, permanent in Frankrijk, met een huis, stallen en terrein waar heel wat aan moet gebeuren.

Zolang het weer goed is is het aantrekkelijk om buiten op het land nog wat vierkante meters te veroveren. Letterlijk en figuurlijk want met maaien alleen kom je er niet.

De bramenstruiken staat metershoog en de doornen gaan overal dwars doorheen.

Om de meter nestelen zij zich ook nog in de grond zodat uiteindelijk het geheel goed verankerd zit. En dat willen wij dan weer niet. In het grijze verleden heeft iemand ook eens bedacht dat een soort bamboe op je terrein ook heel leuk kan zijn. Ook deze plant neemt het alleenrecht van de grond over en ook een maaimachine heeft in dit geval geen zin. De 3 meter hoge stengels moeten bij de grond afgesneden worden en vervolgens gaan de stengels in de hakselaar. Afijn inmiddels weer een stukje bruikbare grond erbij, nog maar 1 hectare te gaan.

En dan wordt je 's morgens wakker, trek de gordijnen open en sta je oog in oog met een stier. Gelukkig stond hij aan de andere kant van het raam want schrikken doe je. De dondersteen had het gat in het hek ontdekt die zijn vriendinnetje de dag ervoor ook gezien had. Zij was door de Engelse buurman zachtjes de wei in gemanoeuvereerd maar met een stier doe je dat niet. De koe heeft het stiekem verteld aan de stier dus stonden jut en jul beide op onze groene grasmat te trappelen. Nadat de boer was gebeld stond hij binnen 5 minuten met zijn auto voor de deur. Wonderbaarlijk zoals dat dan gaat. De stier en de koeien herkennen de auto en vervolgens volgen zij hem rustig tot in de volgende wei. Prachtig gezicht. Wat geen prachtig gezicht was was de gatenkaas die de stier op ons, met liefde gekweekte, groene gazonnetje had veroorzaakt. Alsof er een meteoriet op gevallen was. De sporen kon je volgen evenals de dampende vlaaien die hij had achtergelaten. Oke de wereld vergaat niet hoor, de gaten gaan we gewoon weer opvullen met aarde en de vlaaien.....die heb ik bewaard in een grote zinken teil. Beetje water erbij, een maandje of 3 laten trekken en we hebben heerlijke natuurlijke vloeibare meststof voor de planten.

Met de kerstdagen hadden we summiere versiering aangebracht maar daarentegen lichtjes genoeg. De kerstboom voor het huis, een opgetuigde vlaggenmast, bevat 1000 led lampjes. Mooi kunst en vliegwerk van Ron en tot in de vere omtrek te zien hahaha ze zullen weten dat er Nederlanders zijn komen wonen. De brandweer kwam langs, niet omdat we brand hadden maar omdat dit een traditie is. Ze gaan van deur tot deur met kalenders en vragen daarvoor een bijdrage. Uiteraard hadden wij hier op gerekend en hadden al geld klaar liggen. En nee, iets te drinken wilden ze niet, ze vonden wel dat we een mooie kerstboom hadden!

Voor oud en nieuw hebben de Hollandse traditie voortgezet met het bakken van oliebolletjes in plaats van de hier gebruikelijke oesters en foie gras. Uiteraard mocht de champagne niet ontbreken, die traditie is niet aan een land gebonden denk ik zo. Vanmorgen werden we wakker in een zonnige witte wereld. Het had gevroren en alles was wit van de rijp. Daar waar de zon de grond had beroerd was de rijp verdwenen en verscheen de mooie groene kleur van gras. Het zijn soms de kleine dingen waar een mens gelukkig van kan worden en dat zijn we.

Wij wensen jullie een heel groen, zonnig, vrolijk en gelukkig 2015.

Bonne année et meilleurs voeux 2015!

Salut!

Ron et Annelies.